

בתוך כך אותו הרוצה הנאמן יצא מאותו סלע ואמר, המנוחה הקדושה, מה מועיל לי להסתתר מפניך, שהרי לא השארתי מקום שלא נכנסתי להסתתר ממך ולא מצאתי. אם כן, אין לי להתכסות ממך.

אמר לו המנוחה הקדושה, לאחר שאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מהו שאמר לבסוף, ויברא אלהים את האדם בצלמו? אמר לו, מה שבארו על זה בעלי המשנה, שממם אמרו יברא, וממם אמרו לא יברא - הקדוש ברוך הוא ברא אותו, שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר לו, אם כן הוא, לא נתן חלק בו אף אחד מהם, ולא נעשה בצורה שלם, אלא בצורת המלך, בצלמו כדמותו, שהוא צלם דמות תבניתו. אמר, כך משמע מהכתוב.

אמר, חס ושלום! אלא אני אמרתי לך, שנברא בכל והשלטו על הכל. ואם היה נותן כל אחד בו חלקו בזמן שהיה כוּעס עליו, כל אחד היה נוטל חלקו ממנו, (ישעיה ב) כי במה נחשב הוא.

אמר הקדוש ברוך הוא ברא אותו (כל אחד ואחד) בצורתו, זו המלכות הקדושה שהיא תמונת כל, שבה הסתכל הקדוש ברוך הוא וברא את העולם וכל הבריות שברא בעולם, וכלל בה עליונים ותחתונים בלי פרוד כלל, וכלל בה עשר ספירות וכל שמות וכנויים והיות. והעליון על הכל, שהוא אדון על הכל, ואין אלוה חוץ ממנו, ואין נמצא בעליונים ותחתונים פחות ממנו.

משום שהוא קשר של כלם, שלמות של כלם, לקיים בו (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ומשום שלא נמצא עליון על הכל בעליונים ותחתונים פחות ממנו, אפלו באחד מהם, נקראת אמונת ישראל. ומצדו של העליון על הכל נאמר בה (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה. אבל מצד של שאר הבריות נאמר בה (במדבר יב) ותמונת ה' יביט.

אברהם, הא רציא מהימנא נפיק מההוא סלע, ואמר, בוצינא קדישא, מה מועיל לי לאתטמרא מקמך, דהא לא שבקנא אתר דלא עאלית לאתטמרא מנך, ולא אשבחנא, אי הכי לית לי לאתבסריא מנך.

אמר ליה בוצינא קדישא, בתר דאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מאי ניהו דאמר לבתר ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, מה דאוקמיה על דא מארי מתניתין, דמנהון הו' אמרין יברא, ומנהון אמרין לא יברא, קדשא בריך הוא ברא ליה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, אי הכי (דף רל"ט ע"א) איהו, לא זיהב חולקא ביה חד מנייהו, ולא אתעביד בדיוקנא דלהון, אלא באיקונין דמלכא בצלמו כדמותו, דאיהו צלם דמות תבניתו. אמר הכי אשתמודע.

אמר חס ושלום. אלא אנא אמינא לך, דאתברי בכלא, ואשליטיה על כלא. ואי הוה זיהב כל חד ביה חולקיה, בזמניה דהוה כעסיה עליה, כל חד, הוה נטיל חולקיה מניה, (ישעיה ב) כי במה נחשב הוא.

אלא קדשא בריך הוא ברא ליה (כל חד וחד) בדיוקניה, דא מלכות קדישא, דאיהי תמונת כל. דבה אסתכל קדשא בריך הוא, וברא עלמא, וכל בריין דברא בעלמא, וכלל בה עלאין ותתאין, בלא פרודא כלל, וכלל בה עשר ספירן, וכל שמהן וכנויין והיין. ועלת על כלא, דאיהו אדון על כלא, ולית אלהא בר מניה, ולא ישתבח בעלאין ותתאין פחות מניה. בגין דאיהי קשר דכלהו, שלימו דכלהו, לקיימא ביה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ובגין דלא אשתבח עלת על כלא בעלאין ותתאין פחות מנה, אפילו בחד מנייהו, אתקריאת אמונת ישראל. ומסטרא דעלת על כלא, אתמר בה, (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה. אבל מסטרא דשאר בריין אתמר בה, (במדבר יב) ותמונת ה' יביט.

משום שהוא קשר של כלם, שלמות של כלם, לקיים בו (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ומשום שלא נמצא עליון על הכל בעליונים ותחתונים פחות ממנו, אפלו באחד מהם, נקראת אמונת ישראל. ומצדו של העליון על הכל נאמר בה (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה. אבל מצד של שאר הבריות נאמר בה (במדבר יב) ותמונת ה' יביט.

בא המנוחה הקדושה ושאר החברים, והשתטחו לפניו ואמרו, ודאי עתה אין מי שיכול לקחת ממנו חלקו, שלא נתן בו חלקו אחד בעולם אלא בורא העולם, עליון על הכל, ובו תלוי ענישו או שכרו, ולא במלאך ושרף ולא בשום ברירה בעולם. ומשום זה בארו חכמי המשנה, המשתף שם שמים ודבר אחר, נעקר מן העולם. מיד ששמע דברים אלו שאמר רבי שמעון המנוחה הקדושה, שמח הרועה הנאמן. (שאמר הרועה הנאמן, שמח המנוחה הקדושה) וכל החברים ברכו אותו ואמרו, רועה נאמן, אם לא היה בא אדם בעולם אלא לשמע זה די -

אשריו מי שמשתדל בגלות האחרונה לדעת השכינה, לכבוד אותה בכל המצוות ולסבל בגללה כמה צרות, כמו שנאמר, השכר עבור שמחת חתן וכלה הוא הדחק. וישכב במקום שהוא (בראשית כח) - אם יש כ"ב אותיות של התורה, השכינה שוכבת עמו.

מהו י"ש? חכמה מאין. שבמקום שהשכינה העליונה שם, חכמה שם. ובגללה נאמר, (משלי ח) להנחיל אהבי יש. וזהו (שמות כ) ועשה חסד לאלפים לאהבי - מצד של אהבת חסד. ויש - שהיא חכמה - לימין. שפך בארצו, הרועה להחפים - ידרים. ומשום זה נאמר להנחיל אהבי יש.

בא וראה, בסודות הסתומים, במדות של הקדוש ברוך הוא, אותה מדה שמשתדלים בה וזוכרים אותה, עליה נאמר, במדה שאדם מודד, בה מודדים לו. ושבעים פנים לתורה, וזהו שנאמר (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי צריך להיות! אלא באותה מדה שאזכיר את שמי, באותה מדה אבוא אליך וברכתך. (ע"כ רעיא מהימנא).

אתא בוצינא קדישא ושאר חבריאי, ואשתטחו קמיה, ואמרו, ודאי כען לית מאן דכיל למיטל מגיה חולקיה, דלא יהיב ביה חולקא חד בעלמא, אלא בורא עלמין, עלת על פלא, וביה תליא ענשיה, או אגריה, ולא במלאך ושרף, ולא בשום ברירה דעלמא. ובגין דא אוקמוה רבנן דמתניתין, המשתף שם שמים ודבר אחר, נעקר מן העולם. מיד ששמע מלין אלין דאמר רבי שמעון בוצינא קדישא, חדא רעיא מהימנא. (ס"א דאמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא חדא) וכל חבריאי בריכו ליה, ואמרו, רעיא מהימנא, אי לא הוה אתי בר נש בעלמא אלא למשמע דא די.

ובאה איהו, מאן דאשתדל בגלותא בתראה, למנדע לשכינתא, לאוקיר לה בכל פקודין, ולמסביל בגינה כמה דוחקין. כמה דאמר, אגרא דכלה דוחקא. (בראשית כח) וישכב במקום שהוא, אם יש כ"ב אותיות דאורייתא, איהי שכיבת עמיה.

מאן י"ש. חכמה מאין. דבאתר דשכינתא עלאה תמן, חכמה תמן. ובגינה אתמר, (משלי ח) להנחיל אהבי יש. והיינו (שמות כ) ועשה חסד לאלפים לאהבי. מסטרא דאהבת חסד. ויש דאיהי חכמה לימינא, דהכי אוקמוה הרועה להחפים ידרים. ובגין דא, להנחיל אהבי יש.

תא חזי פרזין סתימין, במדות דקודשא בריך הוא, ההיא מדה דמשתדלין בה, ודכרין בה, עלה אתמר, במדה שאדם מודד בה מודדין לו. ושבועין אנפין לאורייתא, והאי איהו (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי, תזכיר את שמי מיבעי ליה. אלא בההיא מדה דאזכיר את שמי, בההיא מדה אבוא אליך וברכתך. (ע"כ רעיא מהימנא).

וזוכרים אותה, עליה נאמר, במדה שאדם מודד, בה מודדים לו. ושבעים פנים לתורה, וזהו שנאמר (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי. תזכיר את שמי צריך להיות! אלא באותה מדה שאזכיר את שמי, באותה מדה אבוא אליך וברכתך. (ע"כ רעיא מהימנא).